

— Foia Săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA. —

Abonamentul: pe un an 150 Lei.

Redacția și Administrația: Sibiu, Str. Turnului Nr. 33.

Un număr 3 Lei.

Domnul este Păstorul meu...

Si nu voi duce lipsă de nimic (Psalm 23)... nici anul acesta.

Ce scumpe făgăduințe ne îmbie cuvântul lui Dumnezeu din Biblie! Iată spre pildă, Psalmul 23. „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște la pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă”...

Cititi ceea ce Psalm scurt și vă minunați de darurile și binecuvântările pe care ni le fărgădează cuvântul lui Dumnezeu. Dar această scumpă făgăduință e legată de o condiție. Iar această condiție, se află înăndată, la început, în cuvintele: „Domnul este Păstorul meu”. Adecoară Domnul să fie Păstorul meu. Si dacă El este Păstorul meu cel bun, apoi să fiu și eu oata Lui cea bună, oala Lui cea blândă și ascultătoare. Dacă lipsesc condiția aceasta, dacă eu nu sunt oata Lui cea ascultătoare, atunci cad toate făgăduințele din Psalmul acesta.

Cu vînătul lui Dumnezeu nu minte. El se împlineste avea. Dar numai în viața celor care trăesc cu adevărat Evanghelia și sunt copilii Dumnezeu.

„Nu voi duce lipsă de nimic” — un om din lume par că n-ar îndrăsnii să zică acest cuvânt. Oricât de bogat ar fi omul, tot se teme că ar mai duce lipsă de ceva. Dar un copil al lui Dumnezeu — oricât de sărac ar fi — el culează să

rostească aceste cuvinte. El trăește aceste cuvinte. El a încercat aceste cuvinte. Domnul l-a umplut mereu ușorul ca la văduva din Sarepta Sidonului. „Bogații au sărăcăție și au flămând, dar pe dreptul, nimeni nu l-a văzut cerând pâine” (Psalm 37, 25).

Biblia ne arată pe niște oameni care au trăit din plin Psalmul 23. Sunt creștinii cel dintâi despre care spune la Faptele Apostolilor

că peste toți era un mare dar și nici unul dintre ei nu ducea lipsă de ceva” (Fapt. Apostolilor 4, 34).

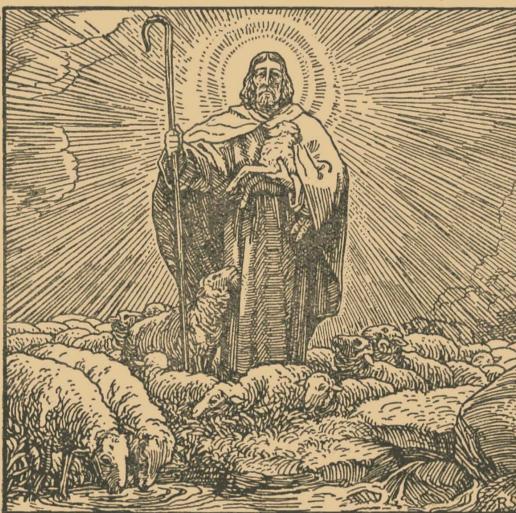
Nu ducea nimeni lipsă pentru că toți erau cu adevărat oile Domnului, și Domnul era Păstorul lor. Creștinii de azi, duc înălță lipsă de toate, pentru că nu sunt cu adevărat în turma Domnului...

Stăm în pragul anului nou. E vremea când se fac multe urări de sănătate, belșug, etc... Eu înălță

dragă cetitorule, îți urez să fi, să te faci, cu adevărat oata Domnului, să fi cu adevărat în „turma” Lui și în „stafului” Lui. Să atunci vei avea și sănătate și belșug și de toate. Atunci cum scrie în Psalmul 23, „chiar dacă ar fi să umbli prin valea umbrilor morții, nu mă tem de nici un râu, căci Tu cu mine ești... și paharul meu este plin de peste el”...

Psalmul 23! E și psalmul vieții mele. Deatâta ori l-am simțit și l-am trăit și eu. Bolnav am fost și El m'a purtat în brațele Lui, întristat am fost și El m'a măngălat, părăsit am fost și El m'a căutat. Am trecut mereu prin frâmăntări și năcazuri, dar „n'am dus lipsă de nimic”. Să nu voi duce nici anul acesta și nu vei duce nici tu, cătă vreme rămânem lângă El, în turma Lui.

Doamne ajută-ne să rămânem până la sfârșit în turma Ta că niște o ascultătoare ale Tale. Și de către noi vom căuta să ne dețină de lângă Tine și să ne facem de cap — trimiti după noi căinele Tău cel negru (suferința, încercarea) ca să ne întoarcă înapoi la turmă. Căci mai bine este nouă să ne hărțue până la sfârșit acest căine rău decât să pierdem mântuirea.

Oastei Domnului — de Anul nou.

Pr. Vladimir Popovici, ostaș-Basarabia.

„Adevărul este mare și mai tare decât toate. Tot pământul chiamă adevărul, și celul pre de el binecuvîntează. Adevărul rămâne și este tare în veac, și trăește și biruște în veacul veacului. Si nu este la el privire de fețe, nici osebiri, și la toți sunt plăcute lucrurile lui. Bine este cuvântul Dumnezeul adevărului” (A. 3, Esdra 4, 35, 36, 38, 39 și 40).

Oastea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos — această mișcare duhovnicăescă — binevenită, fericită..., și binecuvântată de Dumnezeu — în Tara și Biserica Română.

O, Oaste sfântă — vînt dumnezeesc de primenire sufletească! O, Oaste dreaptă și adevărată, — leșită dela Adevărul — Isus!

Tu ai abăutat ochii noștri dela vederea lucrurilor deșerte și ne-ai învățat în calea Domnului! (Ps. 119, 37). Prin poruncile Domnului ne-am făcut mai pricepuți, de aceea urmă orice cale a minciunii (Ps. 119,

104). Ni-se topesc ochii după măntuirea Domnului, — și după făgăduința Lui cea dreaptă (Ps. 119, 123).

Tu ne-ai sfătuit să cumpărăm dela Domnul aur curățit prin foc, ca să ne îmbogățim, și haine albe, ca să ne îmbrăcăm cu ele, și să nu ne vadă rușinea goliciunilor noastre, și doftorie pentru ochi ca să ne ungem ochii, și să vedem (Apoc. 2, 18).

Tu, Oaste sfântă, ne înveți — „să ne păzim neintinăți de lume” (Iacob 1, 27). Orice gând să-l facem rob ascultării de Hristos (2 Cor. 10, 5), viața lui Isus să se arate în trupul nostru (2 Cor. 4, 10). Să trăim și noi cum a trăit Isus (1 Ioan 2, 6).

Tu ne-ai învățat că — „mai bine este a merge la casa plângerii, decât la casa ospățului” (Ecles. 7, 3). Să ne bucurăm, când n-i se zice: „Haide la Casa Domnului!” (122, 1) unde o zi mai mult face, decât o mie în altă parte (Ps. 84, 10). Să să strigăm de bucuria sufletului (Ps. 84, 1–3). Să înțelegem, — căt de placut și căt de dulce este să locuiscă frații împreună (Plâng. Ier. 3, 27).

Tu, Oaste sfântă, ne înveți, — să ne numărăm bine zilele, ca să (Continuare pe pagina 2-a).

Dela Oastea din Sibiu.

Frați din toate părțile s-au strâns să și petreacă de Crăciun la Sibiu. — 5 nazirei din Moldova. — Mari bucurii.

Nu trece zi în care să nu ne cerceteze mereu frați soși din toate părțile.

Inainte de sărbători ne-a ceretat nazireul nostru Nic. Stănilă dela Purcăreți, însoțit de alii 3 frați, apoi fr. Adam dela Vinerea și fr. Adam din Cigmău, jud. Hunedoara.

Au mai venit apoi alii 2 nazirei din Moldova — fr. Nic. Negoiță și Petre Grebeniș din com. Guleanu și Tudor Vladimirescu — Tecuci.

Iar de sărbători — fără să ne aşteptăm ne-au sosit 3 frați și 2 surori dela Sighișoara și Săcel — Odorhei și alii 3 nazirei din Moldova, fr. Tache Grădinariu, Bade Ilie și Iordache Grigoraș.

Am mai avut între noi și pe fr. profesor Nicolae Bandu dela Cafalat și o tânără sorioară dela Lugoj și mulți frați ostași cari fac serviciul militar aici în Sibiu.

Intre noi a fost și frațiorul nostru Alex. Morariu cu soția, sora noastră Parasciva dela Ohaba. E de prisos să mai spunem ce bucurii mari ne-a dăruit Domnul și de data aceasta.

Rareori a avut Oastea din Sibiu astfel de clipe mărețe ca acele trăite la Crăciunul acesta... Ne-am bucurat, am plâns sub tremurul sfânt al Duhului împreună cu frații aceia din Moldova cari au venit sute de Km. pe jos, mănași de dorul sfânt de a vedea pe dragul gornist care i-a trezit la o viață nouă și de a petrece o clipă împreună cu frații de aici.

Au vorbit atât de cutremurător și înălțător încât au mișcat toate sufletele... Ne-a urcat pe toți în «carul de foc».

Se simtea într-adevăr că vorbirile lor nu erau ale înțelepciunii omenești ci o dovadă de duh și putere...

Ne-au spus lعرuri și înălțări minunate de pe fronturi, de cari vom scrie mai pe larg.

Pe urmă și-a «petrecut» și înțărul până noaptea tarziu.

In seara de ajun, tineretul a fost și «cu colinda» la I. P. S. Sa mitropolitul N. Colae și pe la casele fraților ostași.

Nopțile Domnului.

Ca și anii trecuți, ostașii Domnului din toată țara, vor trece pragul anului nou, cu rugăciuni și «petreceri» duhovnicești.

Să facem pe tot locul „Nopțile Domnului”, rugându-L cu lacrimi și stăruință pe Domnul și Stăpânul Oastei, să „ducă până la bun sfârșit, lucrarea aceasta pe care a început-o în noi” Filipeni 1, 10 — și nouă să ne de-a putere să putem răsbi și birui în războiul cel sfânt la care ne-a chemat.

Să împlinește un an, de când Oastea trece prin o grea încercare și un greu examen. Să-L rugăm pe Domnul Oastei, să ne treacă, cu bine, peste această grea încercare, plinindu-se întru toate voia Lui cea sfântă.

Oastei Domnului — de Anul nou.

(Continuare din pagina 1-a).

căpătăm o înină înțeleptică (Ps. 90, 12). Să păzim judecata și să înfăptuim neprihănirea în orice vreme (Ps. 106, 13).

Tu ne-ai învățat, — să ne punem tăria în Domnul, căci străbătând Valea Plângerii o vom preface-o într-un loc plin de Izvoare Ps. 84. 5, 6).

Tu ne-ai strigat cu deslușire — cu un flori de dragoste, cu un flori de grăjă: „Deșteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina! (Efes. 5, 14). Tu, Oaste, ne-ai născut în Hristos Isus, prin Evanghelie (1 Cor. 4, 25). Tu cu o dorire dumnezească voiești, — ca să ne înfățișezi înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată (2 Cor. 11, 2).

Da, — noi, „dacă am ieșit din minți, pentru Dumnezeu ne-am ieșit” (2 Cor. 5, 13).

Minunate sunt lucrările Tale, Doamne, și ce bine vede sufletul nostru lucrul acesta! (Ps. 139, 14). — Noi, credincioșii Tăi, Te binecuvântăm, Doamne (Ps. 145, 10) — pentru Oastea Ta...

Noi — îți aducem, Doamne, mulțumiri, ca jertfa. — Si Te proslăvim (Ps. 50, 23). Pentru Oastea, ce ne-ai trimis-o.

Iar omul, prin carele Tu lucrezi, — păr. Iosif Trifa — cine este? — Da, Duhul Tău a grăbit în el, și cuvântul Tău pre limba lui (2 Imp. 23, 2). — Omul acesta... este tare în Scriptură, învățat în ce privește Calea Domnului, are un duh infocat și vorbește și învăță amănunții pe oameni despre Isus (Fapt. Ap. 18, 24, 25). — Vorbește îndrăzneală (Fapt. Ap. 18, 26), spune apăsat (1 Tim. 6, 2), — căci Cuvântul lui Dumnezeu nu este legăt (2 Tim. 2, 9). El nu caută să placă oamenilor, ci vrea să rămâne rob a lui Hristos (Gal. 1, 10). — El ia seama să împlinească bine slujba, pe care a primit-o dela Domnul (Col. 4, 17).

Ei „era foarte întristat de viața destrăbălată a oamenilor stricați, își chinuia în toate zilele sufletul lui... din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor neleguite (2 Petru 2, 7, 8). — Iar acumă dacă seamănă cu lacrămi, va seceră cu căntări de veselie (Ps. 126, 5). Si dacă umblă plângând, când aruncă sămânța, se va întoarce cu veselie, când își va strângă snopii (Ps. 126, 6). — Fericire de el..., și iar fericie!!!...

Și poate Domnul va voi, — ca să cunoască bine și să-l prețuească, — și Capul Bisericii Române și Vodă al EI.

Iubiți frați creștini și ostași de pretutindeni! — Fericirea noastră să nu fie alta, decât să ne apropiem de Dumnezeu (Ps. 73, 28). — Si să avem în vedere legământul (Ps. 74, 20). — Să ne desfățăm în orânduirile Domnului, și să nu uităm Cuvântul Lui (Ps. 119, 16).

Preot Vladimir Popovici, ostaș-Basarabia.

Moș Gheorghe și băbuța.

Parcă-i văd pe prispa casei: Moșul Gheorghe și băbuța.
Iar alătura se joacă Ionel și Elenuța.

Mai stau de vorbă bâtrâni și-si privesc cu drag nepoții,

În ce pe se pată se lasă încreșitor umbra nepoții.

— Hei, măi babă, zise moșul, fie Domnul lăudat,
Că măcar la bâtrânețe stăm și noi ce e păcat.
Stăm și noi că sus în ceruri este un mare Dumnezeu,
Stăm și noi pe lumea astă ce e bine și ce-i râu —

Dar își mai aduci aminte de viață păcătoasă
Și de ceară ea amără care o aveam în casă?
Iși mai aduci tu aminte cum ne cheltuim noi banii,
Prin băț și cu procese, ascultând glasul satanii?

Iși mai aduci tu aminte, cum trăiam numai în rele,
Cum eu te „njuram” adesea? Vai, vai de zilele mele!
Ah, măi babă! Ah, măi babă! Ce viață sbuciumată!
Cum ne-a mai răbdat pământul? Cum ne-a răbdat bunul Tată!

— Vai de noi — zise băbuța — poate chiar am fi murit
Fără muc de lumânare, fără să ne fi grijiț.
Și-ar fi sălbat ucigașul și cu brațele înținse,
Ne-ar fi primit să ne ducă în văpăile aprinse.

Binecuvântată fie clasa 'n care a intrat,
In căsuța noastră dragă, un creștin adevărat.
Știi, ne spunea el de Oaste, de credință, de Isus,
Ba și cărțula ceia tot atunci ne-a adus —

Si când ne-au căutat nepoții, Doamne, am intinerat!
Căci așa cuvintele sfinte nici când n'am mai aurit.
Ce folos și ce schimbare ne a adus această carte!
O, acelui care-a scris-o, dee-i Domnul sănătate...

— Da, așa este măi babă, ael om, socoteșe eu,
L'a trimis în casa noastră bunul nostru Dumnezeu.
Căt a stat ne-a spus tot timpul de Isus de măntuire
Si ai văzut cătă dulceață avea dânsul în vorbire?

Știi tu, că după aceia, cu frică, cu umilință
Ne-am mărturisit la preot și ne-am pus pe pocăință.
Duhul sfânt ne-a dat putere să ne sculăm din noroi
Si cu multă bărbătie să ne pornim la răboi.

Insă, tu uite măi babă, ce lucru rău și drăcesc!
Mulți creștini, fără să-si dea seama, răd de noi și ne bârfesc.
Nu se bucură sărmăni că niște oameni stricați
S'au lăsat de-atâtea rele și trăesc ca niște frați...

I. TUDUSCIUC, ostaș.

Abonați foaia „Isus Biruitorul”!

Cea mai bogată și cea mai eficientă foaie pentru popor.

Abonați și răspândiți pe tot locul cea mai bogată și cea mai eficientă foaie pentru popor. Frații ostași și toți cei ce iubesc lucrul Domnului, să ajute răspândirea acestei foi. În măsura în care foaia va spori în abonamente, ea va putea fi tot mai bogată și mai bine îngrijită. Abonamentul foi este:

Pe un an	Lei 150
" 1/2 an	75
Pe trei luni	40

Cei ce ajută abonarea acestei foi — ajută lucrul Domnului.

Cei ce vreau să aibă tâlcuirea Evangeliilor duminecale, începând de acum dela Anul nou, să-si comande cartea I. din Tâlcuirea Evangeliilor cu tâlcuirea Evangeliilor dela Anul nou până la Dumineca Tomii (iar cartea II. dela Dumineca Tomii până la Dumineca a 4-a după Rusaliu). Având acum aceste tâlcuiri în cărți, noi nu vom mai da la foaie tâlcuirea Evangeliilor duminecale, ci alte și alte învățături.

Pe urmă va fi continuare și cartea a III-a cu restul tâlcuirilor.

Cuvântul de anul nou al fraților noștri iubiți:

Doctorul Const. Samson, avocat Tr. Corodeanu și Lt.-Colonel Coman Ionescu.

Harul credinței și Harul prigoanei și suferinței.

„Vouă vi să dat pentru Hristos, nu numai să credeți întru El, ci să și suferiți pentru El“ (Filipeni, I 29).

Aruncând o privire înapoi, acum când suntem pe pragul nouului an, vedem că, caravana în care ne-am imbarcat, având cîrmaciu pescumpul nostru părinte losif, a trebuit să lupte din greu până a ajuns aici. Diavolul a grămadit toate buturugile și toți bolovaniii, pe cari îl are în magazile sale, spre a răsturna, sau cel puțin a opri înaintarea spre Canaan a caravanei noastre, a celor care ne-am înrolat de bunăvoie în Oastea Domnului Isus Biruitorul. Lupta ce s'a încins între cîrmaciul nostru și satan, la un moment dat, a fost atât de grea, că, câteva dintre ajutoarele comandanților și cățiva fricoși dintre cei imbarcați, de spaimă să nu se răstoarne caravana, să nu să rămână în drum, și alții să apucă înainte spre tel, au sărit din ea, apucând pe drumuri necunoscute, fără să se mai știe de urmă...

Noi, cei ce ne-am încrezut în istorisina cîrmaciului, nu numai că n'am stat înghemuiți fiecare la locul lui, aşteptând să treacă furtuna, ci, am sărit din caravana când am văzut piedicile puse încale de satana, ne-am sufocat, și, încordându-ne toate puterile, am prăvălit toate opreleștele puse înainte de vrăjăș să spre a lăsa drum liber celor ce s'au săturate de robia domnului lumiei, și acum privim veseli spre zarea luminăoașă a Canaanului spre Eruusalimul cel de sus.

Acum, când, odată cu păsirea în noul an, toți scumpii mei frații, cari au jurat că nu vom dezerta de sub cutele steagurilor Oastei lui Isus Biruitorul, se pregătesc pentru noile lupte ce se vor desfășura în cursul anului ce vine, — am crezut de datorie, să le amintesc că, dacă prin Har, am ajuns să credem în Domnul și Dumnezeul nostru Isus Hristos, apoi acest Har ne este dăruri împreună cu un alt Har, acela de a lupta, a suferi prigoane și batjocuri, și a suferi pentru propovăduiala numeroasă și evangheliei lui Hristos.

Să luăm aminte, fraților, că numai o adeverată credință, numai o credință plină de focul duhului sfânt, atrage Harul suferinței pentru Hristos. Acest Har al suferinții spune sf. Ioan Hrisostom, este „cu mult

mai minunat decât harul invierii morților și harul facerei de minuni. În aceste haruri, eu suntem datornicul, pe când în Harul suferinței, pentru Hristos, am datoric pe însuși Hristos. Astfel, că nu numai nu trebuie a vă rușina, ci încă a vă bucura, ca unii ce aveți har“ (Filipeni, Omilia 5-a, pag. 44).

Să ne bucurăm și să ne veselim dar cu iubitul nostru părinte losif, care este cel dintâi sezar pe scaunul prigoanei și suferințelor pentru Hristos din draga noastră Oaste, toți frații ostaș cari în anul ce pleacă ne-am înrednicit de minunatul har al suferinței pentru Hristos, dobândind prin jertfa noastră pe însuși Hristos, un prea scump și prea neprețuit datorinic.

Pe piatră acestui minunat Har, păsim în noul an 1936, să rugăm fierbințe și smerit pe supremul Comandant al Oștișilor să nu ne lipsească de Harul ce nălădrui în anul ce-și dă duhul și să înrednicească și pe ceilalți frațiori ai noștri ca în noul drum ce-l deschide anul ce răsare, să fie și el părăști aceluiaș Dar și Har, spre a gusta și ei aceleași bucurii duhovnicești.

Slăvit să fie Domnul!

Traian P. Corodeanu, avocat
Ostaș al Domnului Isus Biruitorul.

Un cuvânt de îmbărbătare.

Prea Cucerice și iubite Părinte Iosif!

Nu vreau să las prilejul încheierii acestui an de aspre încercări, prin cari ați trecut, fără a Vă aduce un cuvânt de recunoștință pentru lupta grea ce ducești pentru luminarea și întărirea sufletelor noastre.

Si un cuvânt de îmbărbătare.

Înălțimile spirituale pe care le-ați atins, cu ocazia frământărilor adânci din acest an, ni-a impus și mai mult să vedem, să simțim și să credem că în adevăr Duhul Sfânt vorbește în predicile Sf. tale.

Mulțumind lui Dumnezeu pentru tot ce ni-a dat nouă, ținându-Vă „pe poziție“ în acest an de urgie, îl rog să Vă ţie încă mulți, mulți ani, cu sănătate și ne-infrântă putere, în slujba Lui și a Bisericii Lui drept-măritoare.

Al Sf-tale, cu respectuoasă dragoste și recunoștință,

Dr. Const. D. Samson.

Mobilizarea tineretului.

Dorim tare mult, iubiții noștri copii, ca și voi să cunoașteți mai adânc pe Domnul Isus. Marele și Veșnicul nostru Stăpân.

Gândiți-vă că odată și odată vom părăsi această lume cu toate plăcerile ei deșarte și cu toată strălucirea ei vremelnică și vom trece din hotarul acestiei vieți într-o viață veșnică unde vom de ochi cu Mântuitorul. Vai! Cât vom suspina și căt ne vom înfricoșa atunci pentru păcatele noastre! Atunci toți vom crede și ne vom căi de răutățile săvârșite pe pământ, dar la judecata lui Dumnezeu toată plângerea și căința noastră nu ne vor fi de folos. Așa stă scris în Legea lui Dumnezeu.

Și Domnul Isus ne va judeca după „Legea“ Lui, pe care astăzi mulți, de dragul păcatelor și îngâmării, o nesocotesc.

Astăzi este vremea căinței, vremea întoarcerii la Dumnezeu, vremea credinței și a faptelor creștiniști. De aceia, iubiții noștri tineri, hotărâți-vă să luptați cu Domnul Isus împotriva păcatelor. Puneti-vă viața în slujba Domnului Isus.

Adevăratul ostaș al Domnului nu lipsește din „cazarma“ lui din Sfânta Biserică. Acolo, în zi de sărbătoare, el se roagă, cântă, se pregătește de luptă, se înarmează, ascultă cuvântul vieții veșnice, cere iertare și ajutor dela Dumnezeu, dela Părintele luminilor și ia parte cu smerenie și cutremure la jertfa fără sănge a Mântuitorului, ce se săvârșește la sfânta Liturghie.

La munca cămpului, la atelier, la birou, pe drum, la armată, la școală, acasă și în Biserică „copilul lui Dumnezeu“ dorește să fie tot mai largă Domnul Isus, să suferă,

să ierte și să iubească pentru El. Viața Tânărului care iubește cu toată simțirea pe Domnul Isus este ca o zi de primăvară, însorită și îmbrăcată în haina florilor dumnezești.

Viața unui astfel de Tânăr este plină de veselia și iubirea duhovnicească, plină de nădejdi suprafecții și dormică de mari înfăptuire creștiniști.

Un Tânăr luptător din sănul sf. Biserici este un adeverat ostaș, nefăcărat în lupta cu satana, cu „potefele trupului“ cu oamenii „răi și necucerinci“, cu îspitele și desertoarele lumii. El are privirea susă, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“ și de la care-i vine tot ajutorul; el are după mânătire, după patria cerească și nu se rușinează de Domnul Isus și de viață duhovnicească pe care o duce la olalătă cu frații și surorile.

Pentru el plăcerile deșarte ale lumii și mândriile ei sunt niște „gunoaie“ pe care li se disprețuiește și de care se ferește la tot pasul...

Biruința este a Domnului.

Dumnezeu ne cercetează și binecuvintează activitatea Oastei Lui.

Prea iubitii și prea scumpii mei frați și surori, în ostășia Domnului nostru Isus Hristos Mântuitorul și Răscumpărătorul sufletelor noastre.

Trăim timpuri grele de tot, timpuri de sfârșit de veac.

Timpuri de lupte îndărjite, dar și de mari biruințe. Satan, vrăjmașul cel mare a lui Dumnezeu și al sufletelor noastre, lucrează din toate puterile lui, pentru perderea sufletelor noastre.

Față de această puternică ofensivă a lui Satan, ostășul Domnului, a lui Isus-Biruitorul, se apără cu dărzenie și se mențin pe fronturile Tării, cu biruințe din ce în ce mai mari.

Cu toate încercările și luptele grele, prin care a trecut Oastea Domnului, în anul ce a trecut, ea a eșit și mai întărâtă și mai puternică.

Domnul oștișilor, cunoscând luptele noastre îndărjite și râvna noastră, pentru înfrângerea păcatului în lume, ne-a ajutat și ne-a dat puteri noi de luptă.

Minunile săvârșite la Maglavit și lupta noastră de pe fronturi, pentru Isbânda Domnului, au făcut ca sfintele noastre Biserici, să fie arhipline. Mulți frați de ai noștri, necredincioși și mai ales indiferenți față de Domnul și Biserica Lui, caută acum mantuirea Sufletului

lor, privind la Jertfa, cea sfântă, de pe Cruce, a Domnului, pe care o văd și o simt, mergând regulat la sfânta Biserică, intemeiată de El, pentru mantuirea noastră.

Acolo, se întâlnesc cu Domnul, le pare râu de timpul petrecut în nepăsare, de până acum și se hotărăsc să trăiască, de acum încolo,

Inici o Tară, din lume, nu există o mișcare sfântă, ca draga noastră ostășie, în Prea Scumpul și prea dulce nostru Mântuitor, Isus Biruitorul.

La luptă deci prea iubitii mei frați, la luptă, în lucrarea lui Dumnezeu, pe pământ! Fiecare dintre noi, să fie un mic răcrător și colaborator a lui Dumnezeu, pentru venirea Impăratiei Lui pe pământ.

Fraților! Cu noi este Dumnezeu și îi Lui va fi Isbânda până la sfârșit.

Cu toții, să fim niște unele smerite a Domnului, în lupta Lui, contra vrăjmașului diavol, întrebuiindu-ne El, după voia Lui cea sfântă.

Să-L mărturisim cu putere pe Domnul, în orice loc și pe orice timp, fără nici teamă și frică de nimeni, în ajutorul nostru fiind Domnul Biruitorul.

Să lucrăm la venirea Impăratiei lui Dumnezeu pe pământ, numai cu Cuvântul cî și cu dragostea față de aproapele nostru.

Să fim milostivi, cu cei săraci din jurul nostru, după putere noastre.

„Te rugăm Doamne, fi cu noi, până la sfârșitul vieții noastre.“ „Curăță înțina noastră, de toate păcatele pe care Tu le cunoști și Te sălășuesește adânc întrânsa“.

„Inrednește-ne Doamne, până la sfârșitul vieții noastre, să trăim cu Sfârșitul vieții noastre, să facem cît mai mult voia Ta și să facem un bine cît de mic, în fiecare zi, aproapelui nostru“. „Inrednește-ne Doamne, până la sfârșitul vieții noastre, să trăim cu Tine și Tu să trăești în noi“ Amini.

Slăvit să fie Domnul și binecuvântat să fie Numele Lui, în vecii vecilor. Primiți calde și sfinte salutări și îmbrățișări în Domnul nostru, Isus Biruitorul, dela fratele vostru mai mic.

Lt.-Colonel Coman Ionescu, Huș.

Sf. Vasile cel Mare, scriind o scrisoare tinerilor creștini din vremea sa, a scris printre altele: „nici puterea trupului, nici frumusețea, nici măreția, nici cinstea dela toți oamenii, nici ceiaice ar spune cineva că este lucru mare, ceva dintre cele omenești, nu le socotim vrednic de ce a fi dorite și nici nu admirăm pe cei cari le au, ci, prin nădejdile noastre, mergem mai departe și facem totul pentru pregătirea celeilalte vieți“...

Si noi, dragii mei tineri, să facem ca și sf. Vasile cel Mare. Să căutăm mai întâi „impăratia lui Dumnezeu“, să mergem în luptă cu Domnul Isus și numai Lui să-I slujim. Să fiți o tinerime nouă, creștină și dormică după mantuirea sufletului, cunoscând „că fiecare din noi va da socoteală pentru sine lui Dumnezeu“ (Romani 14. 12).

O! Dragă tinere, „pregătește-te să întâlnesci pe Dumnezeul tău“ (Amos 4. 12).

Preot N. Munteanu-Muntmarg.

La petrecere de sărbători... veniți fete și feciori... va fi dans până la zori.

E vremea balurilor și petrecerilor. »Invitări« în toate părțile Lumea e chemată la petrecere de sărbători, cu dans până în zori. La petrecere de Crăciun, de Anul nou, de Botez...

Iar după aceste invitări, și petreceri »cu dans până în zori«, roadă bogată culege deavolul și iadul. Toată roada e a lui.

Ce bine sunt puse aceste invitări în chipul de alături. Ceice vă pregătită de baluri, priviți, iată cine vă invită acolo! Iată cine vă cheamă acolo! E moartea, e iadul, e peirea. Si toți cei ce ascultă aceste chemări, și pleacă pe calea »invitărilor« — nu se întorc niciodată teferi acasă. Unii vin cu sănătatea stricată, alții cu capetele sparte, și cu toții bolnavi cu sufletul.

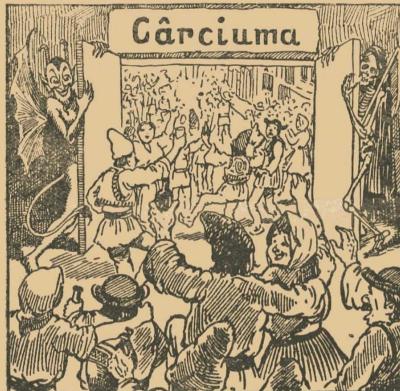
O! e grozav secerișul pe care deavolul îl are cu »invitări« lui. »Secerișul« și »culesul« deavolului, e acum pe la sărbă-

torile de iarnă, însotite cu petreceri de iarnă.

Acum, pe la sărbătorile de iarnă își deschide satan ospățul lui (cârciuma) și invită pe toată lumea la masa lui. Si lumea intră năvală pe poarta cea largă a cârciumelor și păcatelor...

Dragi tineri, frățiori și surioare! Grijiți; pe voi vă caută mai ales aceste »invitări«. Si pe voi vă omoară mai ales aceste »invitări«. Pe voi vă pescuștește satan mai ales cu aceste »invitări«. Iar dacă nu mă credeți pe mine, mergeți pe la sanatoriiile de tuberculoză, și veți afla acolo tot tineri și tinere, cari se ofilesc și se topesc, fiindcă au dat ascultare acestor »invitări«. Mergeți pe la spitale, temnite și cimitire, și veți afla pe tot locul urmele acestor »invitări«...

Ciclul florilor din 1 Cor. 13. „Dragoste este îndelung răbdătoare“.

Imi scria un frate din Oaste:

»Nu ne-am mai văzut de mult.

»Eu am avut necaz mare cu bietul frate-meu. Cu începere dela 22 Octombrie, boala l'a trăntit la pat. Situația era de așa natură în căt trebuia supraveghiat și ajutat clipă de clipă. Nu se mai putea da jos din pat și trebuia să fie hrănit de noi, cu lingurita ca pe copii. Plus alte multe. Sufletește se schimbase însă, tot mereu, de mult. Atât eu că și tovarășa mea de viață, i-am vorbit despre lucrurile veșnice și credem că să produc ceva în sufletul lui. Boala și-a suportat-o cu multă resemnare. Iar în noaptea de 1 spre 2 Decembrie a trecut cu pace hotarul acestei vieți. Am stat lângă el, până la ultimele clipe.

În ziua de 4 Decembrie, l'am condus cu multă jale, la locul de veșnică odihnă. Erau puțini cei cari l'au întovărășit până la cimitir, din pricina timpului neprietic. Amănuț impresionat; unul din cîinii lui a urmat cortegiul până la cimitir.

Acum sunt fără ...cl. Capul Imi huește. Caut să mă reculeg și nu pot. Vreau să lucrez și nu reușesc să mă concentrez. Imi apare aevea, mai idealizat încă, la toate colțurile, la toate stațiile de tramvai, la care îl întâlneam altă dată. Si par că aud

cuvintele de bucurie cu care mă întâmpina: »Nică, băiatule, ce faci?«?

Să îi spun drept: afară de adevărul evanghelic, pe care într-o vreme nu-l înțelegea, sau nu vrea să-l împărtășească, încolo ne simteam legăți prin toate fibrele ființei noastre. Timid cum am fost dela început, în ciocotul acestei Capitale, mă îndreptam spre el în momente de tristeță, ca spre un loc de refugiu. În multe împrejurări mi-a fost și mamă și tată și frate și prieten. Îi simteam nevoie uneori așa de mult căl căutam peste tot locul și nu mă lăsam până nu l găseam. Cu ce scop? Numai ca să-l văd. Odată, imi aduc aminte, că l'am căutat într-o singură zi de unsprezece ori. Mă înteam după el, cum s'ar fi un copil de mama lui. Si acum pe patul de boală se schimbă rolurile. El era copilul și eu mama lui. Il ridicam pe perine, il aşezam, îl dădeam mâncare cu lingură, îl stergeam cu șertul la gură, îl spălam mâinile, îl culcam apoi și-l măngâiam întocmai ca o mamă.

Uneori imi pare că n'a murit, ci s'opărat pe mine și a plecat undeva departe de tot. Atunci imi vine pe loc să iau toiac de fier și încălțări de otel și să pornești la drum lung pentru căutarea și adu-

cerea lui înapoi acasă: din om în om, din casă în casă, din oraș în oraș și din țară în țară, până la marginile pământului...

Domnul îmi dă însă asigurare că nu-i nevoie de asta ceva și că într-o zi ne vom vedea iarăși într'o lume mai bună».

Acestea îmi scria dulcele meu prieten și frate de ostășie. Acela care, odinioară, când eram la Ierusalim, îmi scria de Paști din ruinele căsuței bătrânești, lăuată de apă în vreme de inundație. Îmi scria rugându-se, cu moloz, unde îl legănăse mama și-l crescuse în frica de Dumnezeu.

Peste el, ca peste puțini alții, au trecut valuri mari. Si repetate deș! Dar o dragoste »îndelung răbdătoare«, o dragoste »care suferă totul« îi-a dat armură de »luptător« în tăcere. E singurul ostaș care construiește tăcând. Si făptușe lubit. E ca pomul în fapt de primăvară când sbucnește în muguri și flori în sfântă tăcere.

De o asemenea dragoste mult am fost uitat în grija lui pentru un frate în suferință. Las grauriile lui din scrisoare să vorbească singure.

I. Gr. Oprisan.

De pe frontul Olteniei.

Din Vânatator — Teleorman.

Cucerinice părinte Trifa!

La rugățea surorilor voluntare ostaș din Olteanca și a unor frați voluntari din Giuvărăști—Romanăși, noi, căteva suflete voluntare în armata lui Iisus Biruitorul, am poronit în cercetare la ei. Am pus lucru Domnului mai presus de toate și am plecat prin ploaie și vânt...

Auzi domnule, să se ducă ei pe vremea asta, aproape 40 kilometri prin ploaie și pe jos. Cu adevărat niște nebuni... Zică lumea...

Mai aveam 12 kilometri de drum. Si era noapte adâncă și întunecosă. Si ploua greu. Picioarele nu mă mai țineau. Am căzut jos sleit de puteri, într'un sănjen... Frații m'au ridicat și am mers mai departe... Când am ajuns, am găsit pe surori la adunare... Doamne ce de bucurii, cătă sfântă dragoste...

Adunarea de a doua zi a fost plină de Duh. La vorbirea care s'a făcut în contra jocurilor, satan s'a răsculat. Ucenicii lui căutau să apere jocul ca și cum acesta n-ar fi păcat. Ca și cum nu s'ar fi întărit atâtaea fapte rele din pricina jocului.

Noi însă am spus hotărât: Cuvântul lui Dumnezeu a fost, este și va fi până în sfârșit împotriva jocurilor.

Căsuță surorii »Fivis«, nu putea începe și mai târziu atâtea bucurii, căte revârsă Duhul.

Căt am plins noi atunci împreună, căt ne-am rugat, singur Domnul și...

Si am plecat înapoi iarăși, prin ploaie și vânt, dar plini de putere, plini de bcurie.

Domnul a fost lăudat, El a înfuit.

Florea Călin, ostaș.

»La dans până în zori, veniți fete și feciori« așă vă cheamă deavolul şiretul. Si după ce l-ați ascultat, vă trimite acasă cu sufletul și trupul bolnav. Si pe mulți îi trimite chiar și în mormânt.

Să luăm aminte! Si Biblia are o »Invitare« ce ne cheamă la un »ospăț«, la o »petrecere«. E »Invitarea« dela (Apoc. 19, 9), care ne cheamă pe toți să intrăm și să ne petrecem cu toții la »ospățul« Mielului...

Adeca, vedeti, sunt în lumea astă două »invitări« și doi »invitatori«. O »invitare« vine dela Domnul și ea ne cheamă la »ospățul« Lui, la »masa« Lui, ceeaலăltă vine dela deavolul, și ea ne cheamă la moarte și la peire.

Vai de nesocotii cari ascultă de chemarea lui Satan.

Când?... Gata ori când.

E timpul când oamenii își urează „an nou fericit”, și trec cu veselie dintr-un an într-altul. Eu însă, dragă cetitorule — ori te vei supăra ori ba — îți voi aduce aminte de moarte... îți voi aduce aminte că viața ta și a mea s'a mai scurta cu un an... îți voi aduce aminte că în viața ta și a mea stă crucea și mormântul cu semnul întrebării: CÂND?...

Toți călătorim spre cimitir, dar nu toți ajungem acolo odată, ci rând pe rând.

În fața cimitirului din satul sau orașul nostru stă un semn mare al întrebării (cum se vede în chipul de alături). Ne întrebă acest semn, când vom ajunge și noi acolo? Înzadar am umbla să scăpăm de acest semn al întrebării; înzadar ne întoarcem gândul dela el. El stă mereu în fața noastră cu marea și fieroasă întrebare CÂND? Iar un alt răspuns la această întrebare nu este decât acesta: „Privișteți dar că nu știți CÂND va veni domnul casei; seara sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșilor; ca nu cumva

venind fără de veste să vă afle pe voi dormind” (Marcu 13, 35).

Ce lucru grozav este moartea! Dar Dar slăvit să fie Dumnezeu că ne-a scăpat de acest tiran înfricoșat. Cel credincios nu mai are nici o frică de moarte. Semnul întrebării din fața cimitirului, cel credincios îl privește liniștit. La întrebarea CÂND? — el răspunde: da, Doamne, sunt gata ORICÂND... chiamă-mă când vrei căci eu sunt gata să trec oricând „acasă” la Tine (Filipeni 1, 23).

Se vorbește despre multe feluri de nenorociri în viața aceasta plină de izbeliști. Eu însă zic că este o singură nenorocire în viața asta: când vremea trece mereu și noi tot nemântuim. „Trecut-au vara, trecut-au toamna, și noi tot nemântuim” (Ieremia 8, 20).

Nu este ceva mai grozav decât un creștin ce-și „ pierde vremea” pierzând împărația lui Dumnezeu și mântuirea sufletului.

Să răsune mereu în urechile noastre cuvintele Domnului: lucrați până este ziua căci vine noaptea (moartea) când nimeni nu mai poate lucra nimic (Ioan 9, 4).

Voluntari rămânem!

*Cu avânt, de bună voie,
Când gornistul ne-a chemat
Noi în Oastea care luptă
Bucuroși ne-am înrolat.*

*Nu aduși cu sila suntem
Ici pe câmpul de răsboi
Ci de bună voie, jugul,
Luptet, l'am luat și noi...*

*Voluntari vrem să rămânem
Lângă crucea lui Isus;
În Biserică Sa sfântă
Să luptăm privind în sus.*

*Pentru El și-a Lui lubire
Vrem de-acum ca să trăim;
Pentru El și-a Lui Oștire
Viața noastră s'o jertfim.*

*Voluntari vrem să rămânem
Lângă crucea lui Isus...
In Oștirea care luptă
Pentru Patria de sus.*

I. MARINI.

Omul Isus.

Toți știm că prin păcaul strămoșesc omul foarte mult, s'a sălbătăcit. Așa că, orice încercare din partea omului de a se împăca cu Dumnezeu era peste putere. Fiindcă nimeni din neamul omenesc nu putea să se ridice până la Dumnezeu. Ceia ce puteam face noi să dorim această împăcare. Puțin lucru. Și totuși că de mult a așteptat Dumnezeu momentul acesta. Dumnezeu a văzut lucrul acesta și a hotărât să se coboare El pe pământ.

Dacă Dumnezeu măntuia lumea precum a creiat-o — numai cu cuvântul — tot meritul măntuirii revinea numai lui Dumnezeu, omul neavând nici un pic făptuire. El prima măntuirea ca un dar venit de Sus. Or, Dumnezeu a voit ca și omul să alăbu partea lui de contribuție în opera de măntuire, anume cum?

Înțâi să-și dorească măntuirea (și acesta era începutul măntuirii sale).

Al doilea, în opera de măntuire intrând și faptul ispășirel păcatului strămoșesc, omul era cel dator să facă această ispășire.

*Pentru că se producă primul fapt al măntuiriei adică *dorirea ei*, nu era nevoie de intervenția lui Dumnezeu. Pentru ispășirea păcatului însă, omul singur, prin propriele lui puteri, nu putea să facă nimic. Deacea Măntuitorul vine în acest trup omenesc îl inobilează și-l face capabil pentru faptul ispășirei.*

Adam păcătuie în trup. Ispășirea trebuia făcută deci tot în trup. Și fiindcă omul Adam nu era capabil de ispășire a trebuit un nou om renăscut — Omul Isus — care să ispășească păcatul în trupul care-l săvârșise. Deacea Măntuitorul vine în trup omenesc îl spălă, îl curăță de păcat prin ispășire.

Deasemenea știm că prin păcat, sufletul omului se stricase. Dovadă este însăși starea de idolatrie în care căzuse lumea. Atunci Dumnezeu recurge la altă cale pentru a se face cunoscut lumii. Calea simțurilor. Omul crede și înțelege ceia ce poate pipăi, auzi și vede. Deacea Dumnezeu și-a ales astfel de arătare între oameni, ca aceștia să-l poată vedea în trup, să-l poată au și vorbindu-le în cuvinte omenești.

Înălță pentru Măntuitorul și Domnul Nostru Iisus Hristos a luat trupul omului, înată pentru Dumnezeu să facă Fiul Omului precum i se mai zice în Sf Scriptură. Fie ca scrisele mele să deschidă multora mintea pentru a înțelege rostul venirei în trup a Măntuitorului nostru.

Preot Ștefan Smărăndescu.

Prin furtună înainte.

*Prin furtună înainte
Cu Isus Biruitorul:
Cu o râvnă mai fierbințe.
Prin furtună înainte
El n-l viața, El n-l dorul...*

*Valuri bat să ne doboare
Să ne-aszvârse în morținte;
Pentru El luptăm sub soare...
Valuri bat să ne doboare
Cu Isus tot înainte...*

*El va mai veni odată
Între trâmbițile sfintei;
Strâlucit la Judecată
El va mai veni odată...
Pentru El tot înainte...*

*Îndrăzniți dar înainte...
Vine ziua de-apoi;
Pentru jertfa Lui cea mare
Cu credință mai fierbințe
Cu Isus tot înainte...*

CONST. GORAN.

„Tu ești acela!“... (2 Samuil 12, 7).

După ce David prorocul a păcălit cu femeia lui Urie și pe Urie-l a cumpenit să fie omorât — Natan prorocul se duse la David să-l mustre și să-l judece în numele Domnului. Și începu Natan prin o istorioară despre un om bogat care avea „foarte multe oi“ și totuș a lăcomit să răpească singura oaie ce-o avea un om sărac.

David „s'a umplut foarte de mânie“ contra omului acestuia. Și striga că „e vrednic de moarte“. Dar în acea clipă, Natan își întinde mână, se uită în ochii lui David și-i zice cu glas tare: „Tu ești acela! ...Nu te mai indigna Davide! Căci tu ești omul acela!... Tu ești nebunul acela!... Tu ești nedreptul acela care ai lăcomit să ai și pe femeia lui Urie!

Cuvintele lui Natan căzură peste David, ca o aspiră sentință și ca o înfricoșătură judecată cerească. David se aplacă, cade înfrânt. Nu mai încape aici nici un răspuns. Nici o apărare. În fața acestui judecător, David plânge cu amar. Aceasta e singurul drept de apel ce-l mai are. Apelul cainții.

Natan acesta care l-a mustrat aspru pe David, trăsește și azi. Și trăsește și David. Natan este cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, care ne arată și ne muestră fără crutare păcatele noastre. Iar David suntem noi, păcăloșii...

„Tu ești acela!“ — o decată ori și în căte feluri ne strigă cuvântul lui Dumnezeu și nouă această aspiră sentință...

Spre譬ă: dacă un Natan ar veni și la noi și ne-ar spune o i-

storioară: uite ce lucru ciudat am văzut. Un om cără apă cu un ulcior găurit la fund.

Ce om nebun — am zice noi.

Dar tu ești omule, nebunul acela! Că umbrii să te măntui fără să astupi mai întâi găurile patimilor tale. Umbrii să te măntui fără să te lași de patimile și păcatele cele reale.

Cuvântul lui Dumnezeu este un Natan, un predicator care nu crută pe nimeni. El spune adevarul întreg. El spune păcatul întreg, ori cui, fără să se uite în față nimănui...

In lumea aceasta sunt mulți predicatori, cari predică ca putere cu-

vântul lui Dumnezeu. Dar adevarul întreg și păcatul întreg nu-l prea spune nimeni. Unii de frică, alții din interes. Alții din „căutare la fața oamenilor“.

De când eram preot la țară îmi tot aduc aminte că mersesem odată la un cerc pastoral unde eram sortit să predic și eu. Înainte de predică preotul locului m'a chemat la o parte și m'a întrebă cam despre ce vreau să predic. Când a aflat că vreau să bicuiesc cărciumile și bețiile, m'a rugat să schimb predica, fiindcă sunt de față și niște bogăți enoriași cărciumari și au să se supere. (Pe urmă am aflat că unul din ei era chiar socrul preotului).

Și iacă așa, de multe ori și predica noastră se uită la fața oamenilor.

Dar, slăvit să fie Domnul! A mai rămas în lumea astă cinerva care spune adevarul întreg fără să se uite la fața oamenilor. Mai este în lumea aceasta un predicator care spune adevarul întreg și păcatul întreg.

Iar acest predicator este Cuvântul lui Dumnezeu: Biblia. Aceasta e doar singurul „predicator“, care nu se teme de nimeni și nu crută pe nimeni. E doar singurul „predicator“ care nu se uită la fața omenului, ci spune păcatul oricui.

Dar Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, nu este, totuștunumai un judecător aspru, care ne rostește mereu sentințe pentru păcat, ci el — după ce ne judecă — ne dă și dreptul de „apel“. E dreptul de „apel“ pe care l-a folosit și David. E singurul nostru drept de „apel“: Să ne plângem cu amar păcatul.

„Tu ești acela!“ — aceasta e sentința aspră, pe care ne-o spune cuvântul lui Dumnezeu. Iar în fața acestei sentințe, nu umbă omule cu ocoșelele tale, nu umbă cu apărările tale, cu desvinovățirile tale ci fă și tu ceia ce a făcut David: plânge-ți păcatul cu amar. Fă-ți apelul pocăinții. Să-ți de cu acest „apel“ la picioarele crucii; predă-ți cu lacrimi Celui răstignit pentru iertarea și măntuirea ta — și apoi, fii sigur că „apelul“ va ajunge la Tatăl cel ceresc. Să îndată vei primi iertarea și măntuirea. (Va urma).

Istorioare morale. — Vinovatul și nevinovații.

Un ministru se prezintă odată în inspecție la o temniță. După ce inspectează bunul mers al institutului, trece pe urmă în revistă și pe cei detinuți. Se interesează despre soarta lor și despre păsurile lor.

— Dumneata cum ai ajuns aici?

— Sunt nevinovat d-le ministru! Lucrurile stau așa și așa. Am fost judecat pe nedreptul.

— Dar cu dumneata?

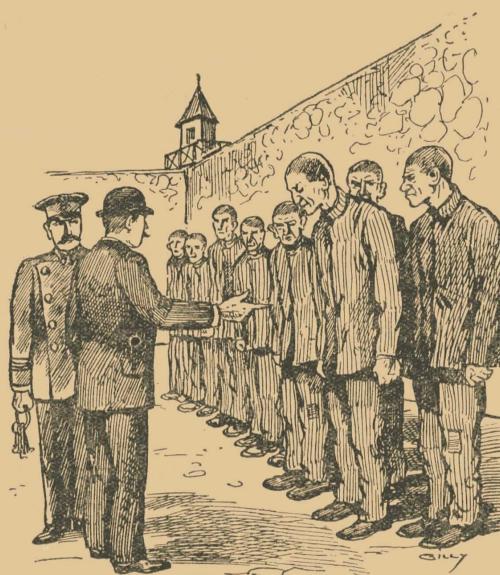
— Și eu, d-le ministru, tot așa. Alții m'au cumpenit să ajung aici. Sunt nevinovat.

— Și dumneata?

— Tot satul stie că am fost omul cel mai de treabă. Numai întâmplător eram și eu atunci la crâșmă. Lucrul stă așa și-așa. Eu sunt nevinovat!..

— Și tot așa al 4-lea deținut, al 5-lea, al 6-lea, al 10-lea etc.

Numai un biet ocnaștăteană la o parte smerit și cu capul aplecat.

— Dar cu dumneata ce-i? — il întrebă ministrul, agrăindu-i?

— Eu, d-nule ministru —

grășește robul smerit și plângând — am fost un hoț și un tâlhăru, și sufăr după dreptate pentru blestemăjile mele...

Invitare la Schitu-Golești (Muscel).

Oastea Domnului din comuna Schitu Golești—Muscel, roagă în numele Domnului pe toți frații de prin prejurii sălăjene de departe ai cerșetă spre a se întâri în Domnul.

E rugă în special părinți. Ouatul dela București. Cri ce vor veni, să tragă la fratele Alexandru Popescu.

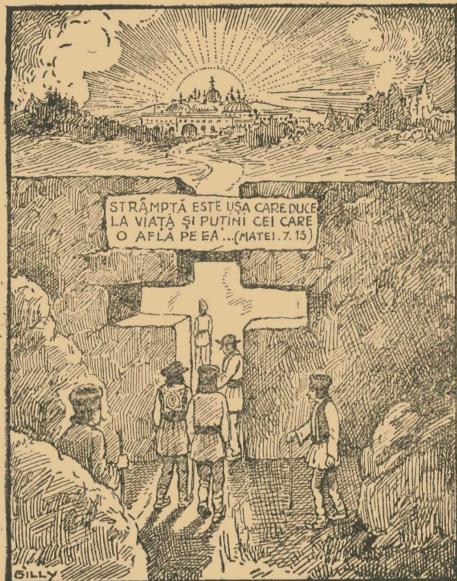
Invitare la Săcel—Maramureș.

Oastea Domnului din com. Săcel, jud. Maramureș, roagă în numele Domnului pe toți frații a lui parte la adunările ce vor avea loc pe ziua de 6 Ianuarie la Săcel și pe ziua de 7 la Săliștea de sus. Frații sunt așteptați cu drag. Adunarea va fi la fr. Toader Magdău și Michoschi Dumitru, morar.

FRAȚI!

„...Isus Biruitorul“, este goarna ce deșteaptă, și făclie, ce spre ceruri, luminează calea dreaptă. Puneți deci cu toții mâna, frați din toată România, Nu lăsați să tacă „goarna“, să se stingă iar „făclia“.

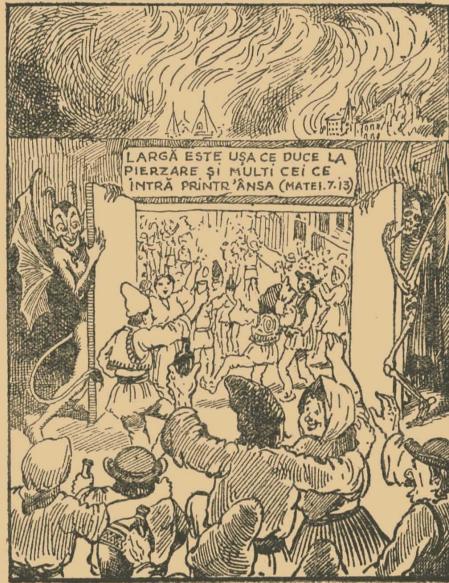
Iată cele două uși, cele două porți, — cari îți vor sta deschise un an întreg.

Intrați prin ușa (poarta) cea strâmtă (îngustă) că largă este ușa și calea care duce la pierzare și mulți sunt ceice intră prin trânsa. Că strâmtă este ușa și îngustă calea care duce la viață și puțini ceice o află pe ea. (Matei, cap. 7, vers 13—15).

„Luptați-vă să intrați pe ușa cea strâmtă că mulți vor căuta să intre și nu vor putea îndată ce stăpânul casei se va scula și va închisa ușa“ (ev. Luca 13, 24—25).

„Așa zice Domnul: iată pun înaintea voastră calea vieții și calea morții, alegeți“ (Ieremia 21, 8), „stați dar la drumuri și întrelați de cărările Domnului cele veșnice și vedeți care este calea cea bună și mergeți pe ea și veți afla odihnă sufletelor voastre“ (Ierem. 6, 16).

Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, ne-a spus lămурit că pentru sufletul nostru și viața noastră, sunt două uși, două porți: o poartă îngustă și una largă; o poartă îngustă ce duce la măntuire și o poartă largă ce duce la peire.

Aceste două porți, stau clipă de clipă în fața noastră și fiecare ne cheamă să intrăm pe ea. Adeca nu ele ne cheamă ci cei ce stau în dosul lor. Căci în dosul acestor porți stă cerul și iadul. Stă Dumnezeu și Satan.

Domnul Dumnezeu ne cheamă pe poarta cea îngustă care duce la cer, la măntuire. Iar Satan ne cheamă pe poarta cea largă, care duce la iad, la peire.

Aceste două chemări, ne urmăresc mereu totă viața noastră, dela leagăn până la mormânt. Iar măntuirea noastră atâtăna delă întrebarea: pe care din cei doi che-

mători ii ascultăm: pe Dumnezeu ori pe Satan; și pe care ușă intrăm; pe cea strâmtă ori pe cea largă.

Despre poarta cea îngustă, Domnul Isus a zis că trebuie *aflată*. Dar cealaltă poartă, cea largă, nu trebuie „*aflată*“. Ea stă totdeauna larg deschisă cu fel de fel de înșelăciuni, de desfășări și patimi lumenești.

Dragă cetitorule! Nu uita, aceste două uși stau mereu și în fața ta. Ele vor sta și anul acesta și fiecare te va chama să intre pe ea. Domnul te va chama să intre pe ușa măntuirii, iar satan cu înselăciunile, te va momi mereu să apuci pe calea lui, pe calea pierzării. Tu fratele meu, fi un biruitor clipă de clipă. Biruie în fiecare clipă de chemarea lui satan și apucă calea Domnului. Isbește-l pe Satan în fiecare clipă, uitându-te cu scârbă și dispreț la poarta lui și intră pe poarta Domnului.

Dela adunarea din Lancrăm—Alba.

...Când eram în lume, a spus fr. Gligor mai departe, lăsăm vîtele flămănde și mă duceam la petrecere.

Astăzi alerg la adunările Oastei... Oare aceasta nu i-o minune...?

Ne sculat din pat încă sudisum pe Dumnezeu. Astăzi îl lău slavă și L mărturisec...

Cu tabacherea în buzunar, mergeam și la biserică, pe când eram în lume. Familia decea lipsă, dar mie nu-mi păsa... Fumam, fumam... Mă impărtășam cu tabacherea în buzunar... și aşa... 28 de ani. Acum slăvit să fie Domnul, în buzunarul acela poartă cartea Domnului.

Mărturisirea fr. Stefan, dela Plan.

...Eram și eu un suduitor și un fumat mare... Nu știam carte, dar știam să fac păcate... și păcatul m'a rușinat odată bine... Pe când mă închinam și vorbam să fac metanie, în biserică, la troiță, mi-a căzut tabacherea din buzunar, făcând pe toți oamenii să râdă de mine... și, tot nu m'au îndrepătat. Dar când Domnul m'a chemat în Oastea Lui, de toate am scăpat. Acum știu și carte și L mărturisesc pe El.

Si toate acestea nu sunt oare minuni? — Si slăvit să fie Domnul, fruntașile Oastei sunt pline de astfel de minuni.

Soră de ce plâng!

Întrebam pe cineva care plângă... și mi-a spus: plâng pentru cei cinci fraji și pentru cei 2 părinti ai mei cari nu sunt întorsi la Domnul... Plângeri și voi pentru tu...

Mal stă Doamne... să treacă și ospătul acesta...
Domnul bate la ușa înimiei noastre... Ne cheamă dar noi nu vrem să scutăm. Il chemă la Oaste, il chemă la Domnul, dar omul răspunde: să mai treacă și judecata de pe care o am, să mai treacă și necazul astă și petrecerea astă și ospătul astă... și trece zi după zi și la Domnul nu mai vine... De aceea, veniți astăzi... Acesta e cuvântul nostru spune fr. Pavel.

N'avem școli,
n'avem decât o școală... a Duhului Sfânt... În această școală vă chemăm spune în chemarea sa, fr. Serdean... Mai grăsesc și școlarii fr. Stănilă, Șutău, Filip și Zacheu, cari cu inimile pline de iubire vor păstra veșnică recunoștință, părintelui lor drag care i-a adus în această școală a Domnului. La urmă, a grăit pă. Matei, dând căteva sfaturi.

Si apoi, în amurg de seară, frații au luate drumul spre satele lor, prin noapte și frig, dar căntând de bucurie Domnului, căreia î-se cuvine totă slava în veci. Am. I. Marin.

Puțini — mulți.

Domnul Isus însuși a spus că pe poarta cea îngustă vor intra puțini. Dar mulți vor apăca pe calea cea largă. Vai, cum se mai vede acest lucru, mai ales în zilele noastre! Lunea intră cu huet mare, pe ușa cea largă a cărăciunilor, a păcatelor, a destrăbălărilor. Doar nici odată, de când e lumea, n'a fost o înghesuală atât de mare la poarta cea largă...

Tu fratele meu, dă slavă lui Dumnezeu că nu ești între aceștia. Ci ești între cei puțini, cari au apucat calea cea îngustă ce duce la Ierusalimul cel ceresc. Si drept mulțumire, pentru acest dar de măntuire, aleargă mereu să smulgi pe cale unul din cei dela poarta cea largă și să-l aduci la poarta cea îngustă. Să-l smulgi dela poire și să-l aduci la măntuire.

Suntem în pragul anului nou.

Să apucăm cu toții calea cea strâmtă a vieții. Să apucăm pe calea ce duce în sus spre culmile Ierusalimului cel sufletesc. Să apucăm pe calea ce duce „acasă“ la Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos. Nu este ușoară această cale. E o cale grea, plină cu multe feluri de ispite și greutăți. Noi însă să stăruim pe sușul acestui drum. Domnul ne cheamă pe această cale, Domnul ne ajută să înaintăm pe această cale căci el a zis: Si pe voi pe toți vă voi atrage la Mine, ca acolo unde sunt Eu și voi să fiți“ (Ioan 14, 3).

Frații mei! Luptați-vă lupta cea bună!... pliniți-vă datoria și călătoria, ca să ne întărim în Ierusalimul cel sufletesc, în Cetatea cea sfântă unde Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos „ne va găti și nouă loc“ (Ioan 14, 3) ca să trăim cu El în vecii veilor...

In loc de raport.

De pe frontul Basarabiei.

Prea cucernice părintele Trifa. Deși parte din frați sau răcit, iar puțini chiar, au trecut în tabără satanei căutând a zădărnicii curgeria izvorului curat al Oastei. Dar au rămas cu toate comitatele, minciunile și hoțiile lor, au rămas în turma satanei că ai lui erau. Bine înțeles crezând că se vor înboala cu banii ce i-au luat pe nedrept din munca și sudoarea altora. Ei nu știu că cu ei vor plăti tributul pă-

catului și nu le vor ajunge...

Prin această zădărnicie Oastia s'a oțelit și în loc de o adunare pe săptămână face acumă 2. Iar în loc de 30 frați vin acumă 50 și mai mulți.

Bunul Dumnezeu ne-audăt în mijlocul nostru un scump gornist pe părintele Fiip Ohřebanovschi care

ne lădeamă mergând la atac în fruntea noastră.

Slăvit să fie Domnul.

I. Miron, ostaș—Orhei.

Doamne, grijile vieții...

Doamne, grijile vieții năvălesc ca o furtună
Să ades îmi opresc pașii de pe calea Ta cea bună
Incerări și cu necazuri, ca și valurile mărlit,
Mă fac să pornesc în lume tot pe cale pierzării.

Dar când răul mă 'mpresoară, de socot că-s gata, pler,
Atunci Doamne, cu credință, ridic ochii mel la cer
Si simfesc că măna-ți sfântă din locașul luminos,
Ocolește al meu suflet rătăcii și păcălos.

Deci Stăpâne îndărăte, Dumnezeul meu cel sfânt,
Întărește-mă la luptă căt voi fi pe-acest pământ.
Să să mă strecor prin valuri cu credință vie,
Să jung la limanul păcii ca și barca de pe mare.

C. TUDUSCUIC.

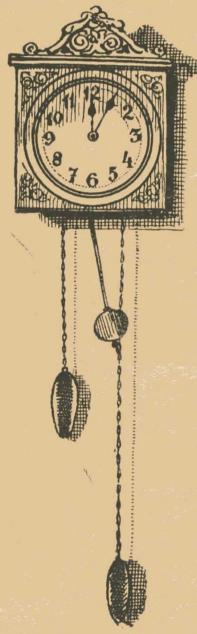
Istorică morală.**Ceasul cu cele 2 greutăți.**

Domnul Isus Hristos a zis: „Cel ce vrea să vie după Mine să-și ia crucea sa și să vie după Mine”. Adeca El merge cu crucea Lui înaintea noastră, iar noi, cu o noastră, după El. El ține crucea de un capăt și noi de celălalt.

Ce bine se poate vedea acest adevăr și la un ceas de părete. Ceasul de părete are doi plumbi, două greutăți. Fără aceste greutăți nu umblă. Și nu umblă nici atunci dacă luăm o greutate și lăsăm numai una. Ceasul umblă numai dacă amândoi plumbii sunt la locul lor.

Așa e și ceasul vieții noastre. El are două „greutăți”, două cruci. Una e crucea Domnului, iar alta e crucea omului. Domnul ne duce crucea măntuirii și ne chiamă să mergem după El, ducându-ne și noi crucea noastră. Alături de crucea Domnului stă și crucea noastră. Aceste două „greutăți” stau lângă olaltă și „ceasul” umblă numai câtă vreme are aceste două greutăți; câtă vreme, alături de Domnul, ne purtăm și noi greutatea crucii noastre.

Dar îndată ce luăm o greu-

tate dela „ceas” — îndată ce noi ne lăpădăm crucea — „ceasul” nu mai umblă. Măntuirea noastră stă pe loc.

Deci înainte până la sfârșit cu crucea noastră după crucea Domnului. Cu crucea noastră alături de crucea Domnului.

Un nou dar pentru Oaste.

Un frate care ne pune cântări pe note — Un talent (fără școli) pus în slujba Domnului.

Așa a lucrat Domnul dela început în Oastea Lui.

Noi ne aşteptăm să ne trimiță Domnul în ajutor »vase mari și tarice« și El ne-a trimis »vase slabe« — oamenii fără mare știință — ca să se aderească cuvintele despre »vasele cele slabe«.

Pentru cântările Oastei noi aşteptăm un compozitor vestit — iar Domnul ni-l-a trimis pe fraților Alex. Morariu.

Iar acum mai nou, Domnul, iată, ne mai trimite un nou astfel de dar. E frațele Ion Aron din com. Pianul de jos, jud. Alba, care ne-a trimis câteva cântări notate și compuse de dânsul — și cu ajutorul Domnului ne va mai trimite.

Pentru acest număr dăm frumoasa cântare de mai jos.

Poetica acestei cântări a fr. Goran, se găsește și în Cartea care a ieșit acum de sub tipar: Veniti la Isus.

Frații ostași din jurul Pianului, cari au cântări nouă să caute prilej a se întâlni cu frațele dela Pian, care le va pune cântările lor pe note și ni le va trimite aici spre publicare la foaie.

Păstorul...

Păstorul bun, păstorul bland,
Cu oile mergea plângând
Cu ochii duși de-par-le De do-rul ce-lor
ce sau dus pe al-te căi de-șar-te.

El le striga rănit de dor
Ca să le ducă la istor
La umbră și răcoare...
De mila oilor cădea
Sub cruce El, sub soare...

La pieptul Lui însângerat,
El le chema neîncetat
Din căile de jale...
Rănit de dor, rănit de spini,
Mergea plângând pe cale.

O țigare din Germania

cu crezul fumătorilor de pretutindeni scris pe ea. — „Nicări fără mine” (nie ohne mich).

In Germania a ieșit zilele trecute o țigare ce poartă pe ea cuvintele »Nie ohne mich«, adeca nici fără mine... Nicări nu pleca omule fără mine, fără țigare, căci eu sunt bucuria ta, măngăierea ta, tărișta ta... Iz-mă pe tot locul omule cu tine... Nu pleca nicări fără mine...

Și astăzi e crezul fumătorilor, în toate țările, la toate popoarele. Tutunul este un idol, o placere, o patimă rea.

Domnul Isus Hristos a zis: »Rămânești întră Mine și Eu întru voi, căci fără de Mine nu puteți face nimic» (Ioan 15-10).

Dar fămătorul, de altă parte răspunde: Eu fără țigare nu pot nimic. Fără Tine Doamne, eu pot trăi, dar fără țigare ba! »Eu sunt mort

fără țigare» — zice fumătorul. Ea mi vine de urât, de foame, de sete... Fără ea nu pot nimic...

Si iac' așa, prin tutun, prin opătimă urâtă, satan îl scoate pe Domnul, din viață și din gândul omului. Si în locul Lui, pune lucrul cel spurat.

Si încă tot mai sunt oameni nescociți, cari spun că fumatul nu e un păcat.

Fr. Paraschiv Sârghe pe fronturi.

„Măi, ăla cu barbă!”...

Cucernice părinte Trija!

Plecă în luptă pentru biruința întunericului și a păcatului am întâmpinat multe greutăți și necazuri de tot felul.

Intr-un sat, un pluton de jandarmi stănd înaintea postului, mă vede treçând pe drum. — »Mă, ăla cu barbă! Ia vino la mine!«. Mă duc. — »Ce ești tu mă?« — Un om muritor, — îi răspund. — »Siu că om, dar ce religie, adventist, baptist, ce fel de sectă ești? Ce fel de eretic ești, că văd că ai barbă. N'ai fi popă?« îi răspund: Nu sunt nici preot, nici eretic, nici sectar. Sunt ostaș al Domnului. — Care Domn, mă? — Isus Hristos Biruitorul. A, va să zică cu El ești? — Da. Las-i că te fac eu pe tine acuș.

„Cum a făcut Sf. Petru“.

L-am simțit că era în slujba domnului acestui veac. Era o apă ce trecea prin fața postului. — Vei tu apa aceia? — Da, o văd, îi răspund. Se mai adună lume. — Să o treci fără să atingi picioarele în ea, pe deasupra, dacă ești ostașul Domnului. Auzi mă? Cum a făcut Sfântul Petru.

Ceilalți rădeau. — Haide pleacă, ce mai aștepți, că te închid și te bat până deseară. — În numele Domnului Isus Hristos o trece. Dar și dumneavoastră să faceți ce zic eu. — Fac. Ce? — Să punemăgoarea la gură și să sunați ca să

vină toată lumea din sat ca să mă vadă cum trec apa. Puteți să faceți asta? — »Da, că sunt șef de post și îi pot aduna pe toți. Dar tu treci apa?« — O trec dacă vine toată lumea din sat ca să vadă această minune a Domnului. Haide, sună goarna de adunare! Vezi că nu poți aduna lumea? — Mai, parșiv mai ești. Pleacă de aici ca am văzut că nu-i nimic nici cu Oastea Domnului.

Vedeți, fraților, dacă treceam apa era ceva, dar așa a fost învișititorul. (Va urma).

Paraschiv Sârghe,
Corod—Tecuci.

Daruri și ajutoare pentru susținerea foii.

Înțelegând despre greutățile ce le avem, mulți frați ostași, abonați, prieteni și cetitori ne-au trimis daruri pentru susținerea foii — pe cari le publicăm aici la foaie, rugând pe Domnul darurilor să răsplătească El pe cei cari ajută lucrul Lui.

Dela fr. Adam Bochiș din Jugoslavia, am primit un dar de 200 Lei
Dela adunarea Oastei Domnului din Sibiu a dat 800 Lei.

ALTE DARURI:

Marii Romulus, Tătărești—Huned. Lei 20	Lenuța Moldovan—Sighișoara — Lei 40
Stoia Vasile, g. Dumbrăveni, T.M. < 20	Dumitru Eparu, Hăbeni — — — < 10
Fr. și sora Sovrea, Săliște—Sibiu < 40	Ana Matei, Lugoj — — — — < 40
Ioan Iancu, Cașolț—Sibiu — — — < 20	

Frații ostași

... și voi creștinii toți din România mare, sprinjeni în fața asta, a lui Dumnezeu lucrare! Am strigat parola luptei (și vrem suflete prezente): — La „Isus Biruitorul”, 10 mii de-abonamente!...